

Most csökkenő lendülettel

részletek

*Egész életemben beteg voltam.
A töltésen futok a várostól délre.
Úgy nézek ki, mint a normális emberek.
Látom a vállamat. A nádason át a naplementét.
Limonádét iszom és olvasok, és ha megértem,
hogy semmit nem változtam, megváltozom,
ha megszűnök lenni, akkor ő
a hídon hátrafordul, virágok nyílnak, katonák
zsákokat pakolnak. Homlokunkat
összedöntjük. Elnyílik a szánk.
Lehúzza a súly az állunkat.*

*Nyár van. A kanapén fekszem,
polc, könyvek, anyám zöld üvegcséi, szentkép. Az ablakban
felhők haladnak lassan, a mellkasom emelkedik
és süllyed. Régen búntudatom volt, most
nagyon fáradt vagyok. Vonalakat húzok papíron,
és várok, mert a dolgok fordítva vannak.
Farkasfogam elővillan az íny alatt.*

*Ragad a testünk. Az ablakon
poloskák pattognak, meztelen vagy, én egy
népdalt énekelek magamban, köszönöm,
mondod szétesett hajjal és piros
arccal, ha sikerült, és elnéző vagy,
ha nem lett orgazmus. Aztán elveszítjük.
Felébredünk, és futni megyünk a töltésen a várostól délre.
Nincs szeretet, ezért sokat sportolunk,
kalóriát számolunk, fehérjét iszunk,
a testünket nézzük a tükörben,
striák, laza szalagok, bűn.
Minden hangra összerezzenünk.*

*Mióta nem vágyom vissza hozzád, sehoval nem vágyom,
csak oda, ahol az ég a földet kékre festi,
ahol felnőttek vagyunk, mégis*

tökéletes a testünk, mint egy újszülöttnak,
nincs fáradtság, húzott szalag, műtéti heg, bőrhiba,
a tüdő tiszta, rózsaszín hínármező, a bordák
ketrece nagyra tágul, mélyre szóvjuk az ismeretlen,
kékes párát, és nem üres a szemünk.

Eső szóródik, meleg van,
nyakunkba kötjük csíkos pulóverünket,
és a folyó felé indulunk.

A jövőben és a múltban is beteg vagyok. A büntudat átmegy rajtam, mögöttem van,
elhalad, és csak a hatalom marad és a szabadság. Fekete anyag ömlik arcunkon.

Itt maradtunk és nem találtunk semmit,
maradt a gyávaság az öngyilkossághoz,
a tehetetlenség és oktalanság,
örömtelen zabálás, mohó szájbátúrás,
körkörös ujjmozgás, zsírpárnák rugózása.
Távolba nézés. Sárga függönyön át a fény.
A pupillák változatlansága.

Kristályok sorjázása,
egyfelé tartó hatalmak, foszlányok és
redők. Töltésen nyíló virágok, szilfa,
a házunk előtti nagy fenyők. Minden növény
elsősorban hazájáról mesél, ennek éghajlatáról.
Mi növeszti a növényt, és miért koppan a darázs az ablakon.
Mintha rossz minőségű videó lenne, mászkál,
újra elrepül. A százlábú megtorpanásai. A légy
koppanása, a zümmögés.
A disznók. A nap növeszt, fullaszt, visszarángat, visszahúz
a boldog semmiből. Miért nem feketek
az árokpartra, miért nem nézhetem a felhőket,
miért nem alhatok. Mi ez a nap,
ez a fény, a csámcsogás,
mi ez az árnyéktalan, égett, rossz mező.
Ez az ízetlen taposás. A testem
növekedése, hízás, fogyás, az izmok
önjavítása, hipertrófia. Izmos hátamon
vörös kelések fakadnak, ínyem vérzik, farkasfogam elővillan,
rózsaszín habot köpök, és bár úgy nézek ki, mint a sima emberek,
futás közben ott mozog velem az árnyék,
a növekvő árnyékom követ, mint ahogy
a teljes fényt követik a félárny fukai.

Nyár, reggel, kiálló, érett férfi-arccsont.
Szép vagyok. Csak test van.

*Az arcom gyerekes, de a szemem nedves, és a fogam, mint a farkas
foga, a vállamat és a karomat látom,
futni megyek, nyár, gaz, muslicák. Kalóriát számolok,
fehérjeport iszom, hogy a fogyás ellenére megmaradjon az izomzatom.
A lakótelepről balra egyforma házak távolodnak, lejtő. A töltésre érek, és most
csökkenő lendülettel futok, megállok,
erre a kiégett árokpartra fekszem,
ide lefekszem egy kicsit.*

*A homlokunkat egymásnak döntjük, pici,
mondom, nagy, mondod, nyakamba
fúrod a fejed, hol voltál, itt már sírni fogsz,
olyan buta vagy. Aztán nevetünk,
és kézenfogva elindulunk egy teraszos helyre.
A másokra nézünk, amikor nem néz a másik,
sokat iszunk, de nem leszünk részegek, és finom
rántott ételeket fogunk enni, melegség lesz
a szemedben és semmi közöny,
és a gyerekünket Andrásnak hívják, vagy Máté,
szép lesz, kerek, mászik, felborul,
és nem fáradunk el, mégis könnyen alszunk,
és a szex nem lesz bűn,
és nem félünk. És nem
leszünk. Nem lesz semmi.*